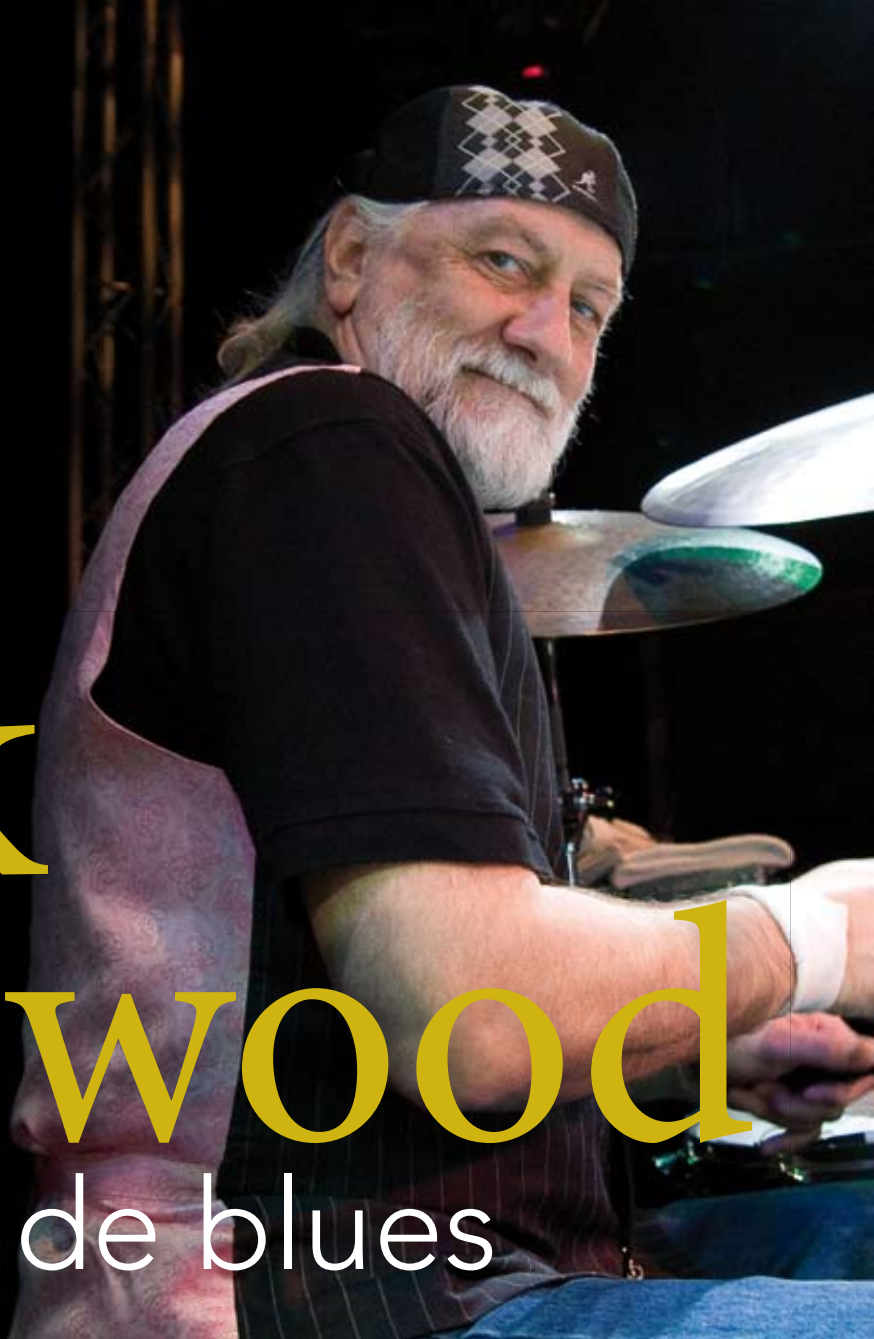

'Het is alsof ik mezelf weer gevonden heb.'

Mick Fleetwood

herontdekt de blues

Het promotie-exemplaar van de cd *Blue Again* ging vergezeld van een handgeschreven brief waarin de drummer-bandleider met bevlogen woorden zijn diepgaande liefde voor bluesmuziek verklaart. Een mooie *personal touch* van iemand die zelfs na veertig roerige dienstjaren nog vol overgave muziek maakt en een drumstijl heeft die uit duizenden herkenbaar is. Was getekend, Mick Fleetwood.

tekst en foto's Dennis Boxem

Mick Fleetwood is natuurlijk onlosmakelijk verbonden met Fleetwood Mac, de band waaraan hij samen met bassist John McVie zijn naam verbond. In de jaren zestig begonnen als bluesband, maar eind jaren zeventig uitgegroeid tot een popband van wereldformaat. Een band ook die misschien wel net zo bekend is vanwege de relationele perikelen als vanwege de muziek. Toch kruipt het bloed waar het niet gaan kan, en zo af en toe komen de bandleden dan ook weer bij elkaar voor een nieuwe plaat, of zoals in 2009 staat te gebeuren, een tournee.

Aan de vooravond daarvan gaat Mick Fleetwood nog maar eens terug naar zijn roots: de blues. Met zijn eigen Mick Fleetwood Band (met voormalig Fleetwood Mac-gitarist Rick Vito op gitaar en zang) speelde hij afgelopen jaar al in Nederland. Ook tij-

dens de gaten in het tourschema van Fleetwood Mac zal de band gaan optreden.

Roots

'Ik kan het gewoon even niet laten nu. Ik vind het veel te leuk om deze muziek te maken. Het is alsof ik mezelf weer gevonden heb. Ik heb zo lang popmuziek gemaakt dat ik eigenlijk vergeten was waar ik vandaan kwam, waar mijn roots liggen. De eerste versie van Fleetwood Mac was natuurlijk gewoon een bluesband en veel van het oude werk pikken we ook nu weer op.

'Wat ik nu met mijn eigen Mick Fleetwood Band doe, komt regelrecht voort uit de jaren zestig. De blues was toen een van de belangrijkste muziekstromingen van Engeland. Je had een select groepje fantastische

muzikanten die allemaal met elkaar omgingen, en ik heb me daar op de een of andere manier tussen weten te wurmen. Zo ben ik Peter Green (legendarische eerste gitarist van Fleetwood Mac; red.) ook tegengekomen, en daaruit is Fleetwood Mac ontstaan.

'Mijn band speelt zelfs weer een paar van die oude Fleetwood Mac-nummers; *Albatross*, onze eerste grote hit, doen we bijvoorbeeld. De laatste keer dat ik dat live speelde, kan ik me niet eens meer herinneren. En *Black Magic Woman*, waarvan iedereen tegenwoordig denkt dat het door Santana geschreven is. Ik vond het best goed wat Carlos ermee gedaan heeft, maar het mist wel de essentie van het nummer. Santana maakte er een latinsong van, terwijl het toch een redelijk vierkante bluesplaat is. Nu krijg ik tenminste de kans om het een en ander recht te zetten. Ha!

De spullen van Mick Fleetwood

DW Collector's Series Maple drums

1. 22"x8" bassdrum
2. 10"x4" snaredrum
3. 14"x6" snaredrum
4. 12"x9" tom
5. 10"x8" tom
6. 14"x11" floortom
7. 16"x13" floortom

- E. 19" A Custom crash
- F. 24" K Light ride
- G. 24" Zildjian zonder typeaanduiding, gebruikt als crash (Volgens Fleetwood uit jaren zestig, er staan handtekeningen op van Lindsey Buckingham en Stevie Nicks)

Zildjian bekkens

- A. 22" K Custom Left Hand ride
- B. 24" K Light ride
- C. 15" A Custom Mastersound hi-hat
- D. 18" K Custom Session crash

En verder gebruikt Fleetwood

- Zildjian Earth Plate
- LP Chimes en koebel
- Twee Roland TD-7 pads voor het aansturen van percussiesamples
- Remo vellen

'Ik kan me eerlijk gezegd niet herinneren wanneer ik voor het laatst zó enthousiast over iets ben geweest. Mijn hart zit in die plaat, en ik hoop dat je dat kunt horen.'

Ruggengraat

De muziek op *Blue Again* lijkt mijlenver af te staan van het werk dat Fleetwood de afgelopen jaren met Fleetwood Mac maakte, maar toch zijn er maar een paar noten nodig om de karakteristieke timing en stijl van Fleetwood te herkennen.

'Ik heb mezelf nooit gezien als een drummer met een eigen stijl of sound, maar wat ik speel, komt wel ergens vandaan. Die timing waar je het over had, komt waarschijnlijk voort uit mijn blues-roots. In die muziekstijl, en dat was zeker zo in de jaren zestig, is het helemaal niet zo raar als alles een beetje duwt een trekt. Je kunt binnen een maat nog heel veel variëren zonder dat je aan het eind van de maat uit de pas loopt. De één speelt je iets vooruit, de drie iets achteruit, maar aan het eind kom je toch weer keurig in hetzelfde tempo uit. Dat heeft alles te maken met luisteren naar je medemuzikanten. Luisteren naar wat er om je heen ge-

beurt en daarop anticiperen, dat is misschien wel het belangrijkste wat je als drummer moet leren.

'De drummer en de bassist zijn de ruggengraat van de band. Veel drummers zullen het me niet in dank afnemen wat ik nu ga zeggen, maar de belangrijkste taak van een ritmesectie is ervoor te zorgen dat de rest van de band goed klinkt. Het is niet belangrijk dat je de meest spectaculaire fills kunt spelen, of hoe snel je single strokes zijn. Je moet ervoor zorgen dat je band goed klinkt! Ik luister tijdens het spelen altijd naar wat de gitarist aan het doen is, en naar wat de zanger doet. Dát is mijn uitgangspunt. Heeft die gitarist de neiging om een bepaalde noot net even wat langer te laten liggen? Prima, dan weet ik dat en speel ik erop in. Dan klinkt het de volgende keer wel tien keer beter. Ik kan het ook – tegen beter weten in – strak blijven spelen; dan klinkt het nergens naar.

Hufferproof

'Nu is het natuurlijk wel zo dat ik veel met muzikanten speel die ik van haver tot gort ken. Met sommigen (bijvoorbeeld zangeres Stevie Nicks; red.) heb ik zelfs een relatie gehad! Het is voor mij dan ook

niet zo heel moeilijk om in te schatten hoe iemand iets gaat timen. Ik weet precies hoe Stevie's zanglijnen het beste uitkomen en hoe Lindsey (Fleetwood Mac-gitarist van de topjaren en nu, Lindsey Buckingham; red.) zijn accenten plaatst.

'Ik denk nooit na als ik aan het spelen ben; het komt op gevoel aan. Ik luister en reageer; dat is een heel organisch proces. Met het spelen van fills gaat dat ook zo. Ik zet iets in en ik zie wel waar ik uitkom of wat ik onderweg raak. Dat zie je ook een beetje aan mijn set-up. Die is behoorlijk *ass backwards*, zoals we dat in Londen zeggen. Mijn trommels moeten een bepaalde klank hebben, een bepaalde kleuring, maar ik hou me niet bezig met specifieke stemmingen of toonsafstanden. Mijn 10" en 12" toms hangen zelfs omgekeerd. Dat is een keer per ongeluk zo gekomen en het werkte, dus ik heb het zo gelaten. Mijn toms zijn zo gestemd dat er geen vaste volgorde is waarin ik ze moet raken. Ik kan alle mogelijke combinaties maken, en het klinkt altijd goed. Voor mijn bekkens geldt hetzelfde. Het zijn allemaal uitgesproken klanken die toch eenzelfde soort kleur lijken te hebben. Ik kan zo alles spelen wat er in me opkomt, en het klinkt altijd goed; behoorlijk hufferproof dus.'

Vol erin

Met zijn 61 jaar is hij niet de jongste onder de drummers, maar toch is de metamorfose die gentleman Mick Fleetwood op het podium ondergaat bijzonder >>

De metamorfose die gentleman Mick Fleetwood op het podium ondergaat, is bijzonder groot.

>> groot. Zijn armen maken dan grote bewegingen, zijn ogen staan vol vuur en iedere klap wordt gegeven alsof het de laatste is.

'Ik weet niet precies wat het is, maar als ik een podium op stap, gaat er bij mij een knop om. Doe ik dat ook al tijdens de soundcheck? Dat zou best kunnen; het is geen bewuste verandering, maar gewoon iets dat gebeurt. Als ik achter een drumstel zit, kan ik alles om me heen vergeten. Dan ben ik gewoon muziek aan het maken. Hoe dat met die soundchecks tegenwoordig gaat, daar snap ik sowieso niets van. Ik zie zo veel drummers die een paar klappen op wat trommels geven, een beetje halfzacht een liedje spelen, en het dan vervolgens wel best vinden. Volgens mij doe je een soundcheck om ervoor te zorgen dat het geluid tijdens de show goed is. Dan moet je dus ook spelen alsof je een show zit te geven. Hup, vol erin!'

Structuur

En dan is er nog de Fleetwood Mac-tour van 2009 met bijna de complete bezetting van het succesalbum *Rumours* weer bij elkaar. Alleen zangeres-toetseniste Christine McVie is er niet meer bij.

'Christine vond een paar jaar geleden dat ze de leeftijd had bereikt waarop ze dit soort dingen niet meer kan doen. Toen heeft ze aangegeven definitief uit de band te stappen. Ik vind dat jammer, want ze was een belangrijk onderdeel van de band, maar het is haar eigen beslissing. Voor mij is leeftijd niet zo belangrijk. Je bent zo jong als je je voelt, en in dat opzicht kan ik nog wel wat jaartjes mee. Als het nog goed voelt, zie ik niet in waarom ik zou moeten stoppen.

'Er komt deze keer geen album voor de nieuwe tournee. We wilden de fans nu toch echt eens een keer de kans geven om alle hits te horen, en als je een nieuwe plaat maakt, ben je als band toch een beetje zelfzuchtig; dan wil je toch die nieuwe tracks spelen, of het publiek daar nu op zit te wachten of niet.

'Daarnaast weet ik ook niet of ik het op het moment zou kunnen opbrengen om met Fleetwood Mac een

plaat te maken. Dat waren nooit de gemakkelijkste tijden van mijn leven. Lindsey, Stevie en Christine kwamen altijd met gigantische stapels tracks de studio in. Het was dan aan John McVie en mij om daar samen met de band wat structuur in aan te brengen. Dat ging natuurlijk niet altijd even subtiel, want je hebt te maken met vier mensen en vier verschillende meningen. Dat loopt dan wel eens een beetje uit de hand, ja, maar dat is een heel ander verhaal.' ■